

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **A. C.**, zastoupený J. T., obecným zmocněncem, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 5. 2016, č. j. 41 A 132/2014 – 54,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 5. 2016, č. j. 41 A 132/2014 – 54, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým zrušil jeho rozhodnutí ze dne 8. 12. 2014, č. j. KUJI 79740/2014, sp. zn. OOSČ 942/2014 OOSC/283/PK/3, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl jako opožděné odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 7. 2014, č. j. DOP/21645/2014/3126/2014-navr, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1500 Kč a současně povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1000 Kč.

[2] Citovanému rozhodnutí správního orgánu I. stupně předcházelo vydání příkazu ze dne 4. 6. 2014, č. j. DOP/18356/2014/3126/2014-navr, kterým správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným ze shora uvedeného přestupku, kterého se dopustil tím, že porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, když dne 12. 5. 2014 v 12:40 hod. řídil osobní automobil ŠKODA Octavia, registrační značky X a na dálnici D1 v km 160 směr Brno -

Praha, jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 80 km/h, naměřena rychlost 108 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$, mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 104 km/h, tím překročil povolenou rychlost o 24 km/h. Proti tomuto příkazu, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500 Kč, podal stěžovatel odpor. Společně s odporem podaným včas z elektronické adresy: X (se zaručeným elektronickým podpisem) byla doložena i plná moc ze dne 20. 6. 2014 potvrzující zmocnění k zastupování v dané věci pro P. K., nar. X, trvale bytem Č. A. X, P. 6; součástí odporu pod bodem IV. byla žádost o doručování na elektronickou adresu: X.

[3] Následkem podaného odporu bylo rušení vydaného příkazu. Správní orgán I. stupně proto pokračoval v řízení a na 22. 7. 2014 nařídil ústní jednání, k němuž předvolal žalobce; předvolání mu zaslal prostřednictvím zmocněnce P. K. – a to na adresu: X, tedy na adresu zvolenou žalobcem ale s rozdílem v diakritice (ve slově zástupce použil písmeno „a“ bez čárky). Z této emailové adresy správní orgán I. stupně obdržel potvrzení o přijetí zprávy (s podpisem: „X server pro zastupování“). Protože se však jednalo o potvrzení bez zaručeného elektronického podpisu a správní orgán I. stupně měl se způsobem zastupování ze strany jmenovaného zmocněnce zkušenosti, zaslal mu předvolání k ústnímu jednání ještě na adresu jeho trvalého pobytu: Č. A. X, P. 6 a také na adresu, kterou měl uvedenou v informačním systému evidence obyvatel jako doručovací: M. X, P. 1. V případě uvedené adresy trvalého pobytu se zásilka vrátila s tím, že adresát si ji ve stanovené lhůtě nevyzvedl; dle informací správního orgánu I. stupně jde o adresu Úřadu městské části pro Prahu 6 – tedy případ, kdy je místem trvalého pobytu sídlo ohlašovny. Na adrese pro doručování si P. K. také zásilku nevyzvedl, ale tato mu po uplynutí lhůty byla vhozena do schránky.

[4] K ústnímu jednání dne 22. 7. 2014 se žalobce ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili, věc byla projednána v jejich nepřítomnosti a správní orgán I. stupně vydal téhož dne shora citované rozhodnutí, kterým žalobci za spáchání přestupku při provozu na pozemních komunikacích uložil pokutu ve výši 1500 Kč (plus 1000 Kč jako náhradu nákladů řízení). Toto rozhodnutí opět odeslal na žalobcem zvolenou elektronickou adresu s rozdílem v diakritice: X a obdržel potvrzení o jeho přijetí bez zaručeného elektronického podpisu (opět s podpisem: „X server pro zastupování“). Správní orgán I. stupně své rozhodnutí odeslal též na doručovací adresu: M. X, P. 1, kde byla zásilka zase uložena k vyzvednutí a po uplynutí 10 denní lhůty – dne 4. 8. 2014 byla následující den vhozena do schránky. Dlužno dodat, že správní orgán I. stupně prověřil rovněž datovou schránku P. K., která byla dočasně nepřístupná (čl. 27 spisu správního orgánu I. stupně).

[5] Dne 19. 9. 2014 bylo správnímu orgánu I. stupně z adresy: X doručeno odvolání, v němž žalobce, resp. jeho zmocněnec uvedl „z neoficiálních zdrojů jsem se dozvěděl, že snad mělo být vydáno nějaké rozhodnutí, které mi ale nebylo doručeno. Z právní opatrnosti tímto podávám odvolání do neoznámeného rozhodnutí.“ Správní orgán I. stupně podané odvolání předložil stěžovateli spolu se spisem a předkládací zprávou ze dne 23. 9. 2014, č. j. DOP/33094/2014/3126/2014-navr, v níž stručně zrekapituloval průběh řízení, vč. svého postupu při doručování. Stěžovatel odvolání zamítl jako opožděné, neboť z předloženého spisového materiálu zjistil, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno fikcí dne 4. 8. 2014 a zákonná 15 denní lhůta pro podání odvolání uplynula již dne 19. 8. 2014. Rozhodnutí o zamítnutí odvolání stěžovatel odeslal na doručovací adresu zmocněnce: M.

pokračování

X, P. 1, kde byla zásilka připravena k vyzvednutí a následně opět vhozena do schránky, a to dne 23. 12. 2014. Současně se stěžovateli podařilo rozhodnutí doručit i na žalobcem zvolenou elektronickou adresu: X, resp. tutéž adresu v použitelném formátu: X; přijetí této zprávy P. K. obratem potvrdil dne 10. 12. 2014 (čl. 12 správního spisu stěžovatele).

II. Rozhodnutí krajského soudu

[6] Proti rozhodnutí stěžovatele podal žalobce žalobu, v níž uvedl, že požádal o doručování na elektronickou adresu: X; na tuto adresu mu ovšem doručováno nebylo, a proto nebylo možné dovozovat účinky doručení fikcí při doručování na jakoukoli jinou adresu. Na uvedené elektronické adrese je přitom zástupce žalobce kontaktní, což dokazuje i to, že stěžovatel na ni své rozhodnutí o odvolání úspěšně doručil.

[7] Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně se měl v dané věci (od 20. 6. 2014, kdy mu byl doručen odpor a plná moc, vč. sdělení elektronické adresy pro doručování) pokusit doručovat na žalobcem zvolenou elektronickou adresu: X; teprve poté, co by byl jeho pokus neúspěšný, mohl přejít k doručování na adresu trvalého pobytu či jinou doručovací adresu zmocněnce. V případě, že se správní orgán I. stupně rozhodl uvedenou elektronickou adresu neakceptovat a nedoručovat na ni, byl povinen o tom žalobce informovat. Pouze takový postup šetří procesní práva účastníků řízení a umožní jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy – srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 – 39 nebo ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016 – 36.

[8] Správní orgán I. stupně nepostupoval ani jedním z naznačených způsobů – doručoval sice na žalobcem zvolenou elektronickou adresu ale bez použití diakritiky, a proto požadavku na řádné doručení nedostál. A nic na tom nemění ani skutečnost, že v dané době neměly všechny správní orgány povědomost o existenci a funkčnosti emailových adres obsahujících ve svém znění znaménka diakritiky. Uvedené totiž správní orgány nezbavovalo povinnosti vyplývající ze závěrů judikatury (viz výše), tj. sdělit účastníkovi řízení, že mu nebude na jím zvolenou elektronickou adresu doručováno a z jakých důvodů. Krajský soud tedy uzavřel, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo řádně doručeno, a proto nemohlo být odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítnuto pro opožděnost. Z důvodu této vady řízení krajský soud dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí o zamítnutí odvolání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[9] V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že rozsudek napadá dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení.

[10] Důvodem, který krajský soud vedl ke zrušení rozhodnutí stěžovatele, bylo nesprávné uplatnění fikce doručení na adrese pro doručování zmocněnce žalobce, neboť přednostně mělo být doručováno na žalobcem zvolenou elektronickou adresu s diakritikou. Podle názoru stěžovatele ovšem krajský soud otázku doručování na

elektronickou adresu s diakritikou neposoudil správně a s přihlédnutím k časovému kontextu. V roce 2014, kdy se správní orgán I. stupně neúspěšně snažil doručit své rozhodnutí na adresu: X, totiž povědomí o možnosti používat elektronickou adresu s diakritikou ještě nebylo rozšířené a panoval omyl spočívající v přesvědčení, že na takovou elektronickou adresu doručovat nelze. Tento závěr stěžovatel podpořil odkazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 – 27, publ. pod č. 3406/2016 Sb. NSS. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjadřuje k praktikám téhož zmocněnce (P. K.), který zastupuje účastníky přestupkových řízení v bezpočtu případů a který zastupoval též žalobce, přičemž podle názoru stěžovatele okolnosti tehdy posuzovaného případu přesně odpovídají i okolnostem nyní souzené věci. Na základě toho má stěžovatel za to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo řádně doručeno za pomoci fikce a že nepochybil, pokud podané odvolání jako opožděné zamítl. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalobce – zastoupený jiným obecným zmocněncem než v případě správního řízení (viz záhlaví tohoto rozsudku) – se k předložené kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Podstatou věci je posouzení postupu stěžovatele, který vyhodnotil odvolání žalobce jako opožděné, a proto ho zamítl. Opožděnost odvolání stěžovatel dovodil na základě toho, že napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci, resp. jeho zmocněnci doručeno s využitím fikce doručení dne 4. 8. 2014. Podle názoru krajského soudu ovšem k uplatnění fikce doručení v daném případě nedošlo, neboť ze strany správního orgánu I. stupně nebylo řádně doručováno na žalobcem zvolenou elektronickou adresu: X.

[15] K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) upravuje doručování v § 19 a násl., přičemž jako prioritní způsob stanoví doručování prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky (§ 19 odst. 1 správního řádu). Má-li tedy fyzická osoba zřízenou datovou schránku, jsou správní orgány povinny doručovat písemnosti prostřednictvím ní. Jak je patrné z předloženého správního spisu, zástupce žalobce (P. K.) v době probíhajícího řízení před správním orgánem I. stupně zřízenou datovou schránku měl, avšak tato byla dočasně nepřístupná. Správní orgán I. stupně proto neměl povinnost doručovat rozhodnutí tímto

pokračování

způsobem. Navíc již v odporu podaném dne 20. 6. 2014 zástupce žalobce sdělil, že žádá o doručování na výše uvedenou elektronickou adresu.

[16] Právní úprava postupu správního orgánu při doručování písemností na elektronickou adresu určenou účastníkem plyne z § 19 odst. 3 správního řádu, podle něhož nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení. V případě doručování na elektronickou adresu pak platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu). Pokud pak nebylo možno doručit písemnost doručovanou na elektronickou adresu adresáta, protože se datová zpráva vrátila jako nedoručitelná, učiní správní orgán neprodleně další pokus o její doručení; bude-li další pokus o doručení neúspěšný, doručí písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 9 správního řádu).

[17] Z uvedeného je zjevné, že správní orgán I. stupně měl podstatě dvě základní možnosti: 1) pokusit se doručit na žalobcem zvolenou elektronickou adresu užívající diakritiku nebo 2) na tuto adresu nedoručovat a informovat o tom žalobce prostřednictvím jeho zástupce. To ostatně vyplývá i relevantní judikatury, na kterou správně poukázal již krajský soud – viz výše (v odst. 7 odůvodnění tohoto rozsudku). Pokud totiž správní orgán dospěje k závěru, že doručování na elektronickou adresu prokazatelně nepřispěje k urychlení řízení, je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat (a místo toho doručovat písemnosti tak, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal). Není tak však oprávněn učinit bez dalšího, ale v souladu se zásadou součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu) je správní orgán povinen účastníkovi sdělit, že mu nebude na jím požadovanou adresu doručovat a z jakých důvodů.

[18] Správní orgán I. stupně nezvolil ani jednu z naznačených možností. Přistoupil k doručení na určenou elektronickou adresu, avšak bez užití diakritického znaménka nad písmenem „a“ ve slově „zástupce“, což krajský soud shledal jako vadný postup, který nemohl vést k uplatnění fikce doručení a v důsledku toho pak ani k opožděnému podání odvolání. S tímto závěrem Nejvyšší správní soud nesouhlasí a v první řadě poukazuje na to, že k institutu doručování je nutno přistupovat s „*maximální mírou racionality*“, přičemž účastník řízení nese zodpovědnost za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a musí akceptovat rozdíly, které jsou spojeny s jednotlivými druhy komunikačních prostředků; srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 55/2008 – 70, či ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 25/2016 – 38.

[19] Současně Nejvyšší správní soud připomíná, že s doručováním na elektronickou adresu s diakritikou byla především před rokem 2015 spojena řada problematických situací. Správním orgánům ve velké většině případů nebylo vůbec známo, že na internetové doméně „eu“ je možné zřizovat domény druhého řádu i s použitím diakritiky, a často se mylně pokoušely o doručování na účastníkem uvedenou elektronickou adresu, avšak bez

diakritiky. Tak tomu bylo i v nyní posuzovaném případě, přičemž postup správního orgánu I. stupně shledává Nejvyšší správní soud plně pochopitelným, podobně jako v rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 – 27, publ. pod č. 3406/2016 Sb. NSS. Na tento rozsudek ostatně odkazuje i stěžovatel a Nejvyšší správní soud s ním souhlasí v tom, že závěry citovaného rozsudku jsou *mutatis mutandis* aplikovatelné i na případ žalobce.

[20] Mezi žalobcem a stěžovatelem není sporu o tom, že zmocněnec žalobce (P. K.) požádal v průběhu správního řízení o doručování na e-mailovou adresu: X a že správní orgán I. stupně po marných pokusech o doručování na adresu: X (s vědomím rozdílu v diakritice) doručoval na adresu trvalého pobytu zmocněnce, resp. na jeho adresu pro doručování uvedenou v informačním systému evidence obyvatel. Jak vyplývá již z předkládací zprávy k podanému odvolání a dále – a to především – z vyjádření k žalobě, správní orgán I. stupně takto postupoval, neboť má osobní zkušenosti s postupy jmenovaného zmocněnce zastupujícího opakovaně v přestupkových řízeních, v nichž se na jím zvolenou elektronickou adresu nedaří doručovat, jelikož je uvedena v nevyhovujícím formátu s diakritikou.

[21] Jednoduše řečeno, správnímu orgánu I. stupně bylo v době rozhodování z úřední činnosti známo, že na zmocněncem uvedenou elektronickou adresu nelze účinně doručovat z důvodu použití diakritiky, což je patrné ze správního spisu a zejména pak z vyjádření k žalobě. Za této situace by bylo zcela formálním a v důsledku toho i nadbytečným trvat (bezvýhradně) na tom, že měl správní orgán I. stupně doručovat (bezvýsledně) na elektronickou adresu s užitím diakritiky, tj. X. A skutečnost, že se posléze na tuto adresu, resp. adresu převedenou do použitelného formátu: X podařilo doručit rozhodnutí stěžovatele jako odvolacího orgánu, na tomto závěru nic nemění. Jak již bylo uvedeno, je především odpovědností účastníka řízení, jaký způsob komunikace se správním orgánem zvolí a zvolí-li komunikaci prostřednictvím elektronické adresy, je třeba, aby se jednalo o adresu ve vyhovujícím (jednoduše použitelném) formátu. Pokud tomu tak v daném případě evidentně nebylo, je podle názoru Nejvyššího správního soudu pochopitelné, že správní orgán I. stupně přistoupil k doručení na elektronickou adresu s využitím vyhovujícího formátu, byť s vědomím rozdílu v diakritice – a to tím spíše, že po odeslání obdržel potvrzení o přijetí zprávy (s podpisem: „X server pro zastupování“). Vzhledem k tomu, že se jednalo o potvrzení bez zaručeného elektronického podpisu, byl správní orgán I. stupně nepochybně oprávněn v souladu s § 19 odst. 8 a 9 správního řádu postupovat při doručování dále tak, jako by žalobce, resp. zástupce o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Povinnost doručovat primárně na účastníky zvolenou doručovací (elektronickou) adresu totiž není absolutní, jak již Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26, publ. pod č. 3284/2015 Sb. NSS.

[22] To znamená, že správní orgán I. stupně správně podle § 20 odst. 1 správního řádu přistoupil k doručení svého rozhodnutí na adresu zástupce žalobce evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, tj. M. X, P. 1. Jestliže si zástupce žalobce tuto písemnost, která byla uložena na poště, nevyzvedl ve lhůtě 10 dnů, je třeba ji považovat podle § 24 odst. 1 správního řádu za doručenou – a to poslední den této lhůty, tedy dne 4. 8. 2014, jak je zřejmé z doručky založené ve správním spisu.

pokračování

[23] Lze proto uzavřít, že fikce doručení byla v tomto případě uplatněna zcela v souladu s právními předpisy a relevantní judikaturou k doručování na elektronickou adresu bez diakritiky, zejm. rozsudkem ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 – 27, publ. pod č. 3406/2016 Sb. NSS, od jehož závěrů nebylo důvodu se jakkoli odchýlovat. V případě posuzovaném v citovaném rozsudku stejně tak jako v případě žalobce je totiž zjevná snaha správního orgánu I. stupně doručit rozhodnutí zmocněnci žalobce. Po neúspěšném pokusu o doručení na elektronickou adresu – X (s vědomím rozdílu v diakritice) – doručoval správní orgán I. stupně na adresu trvalého pobytu, kterou má zmocněnec žalobce na ohlašovně (!), resp. na adresu, kterou si nechal v centrální evidenci obyvatel uvést jako adresu pro doručování písemností. Ani zde nebyl při pokusu o doručení zastižen a uloženou zásilku si následně nevyzvedl. K doručení proto došlo fikcí dne 4. 8. 2014, jejíž uplatnění v daném věci nelze zpochybňovat s odkazem na nesprávnost doručování.

[24] Závěry krajského soudu vyslovené v napadeném rozsudku nemohou obstát a jejich neudržitelnost je umocněna tím spíše, že P. K., zástupci žalobce ve správním řízení, musely být komplikace s doručováním ze strany správních orgánů na zvolenou elektronickou adresu s diakritikou známy, neboť se opakují v celé řadě případů, v nichž jmenovaný vystupoval jako zástupce jiných přestupců. Přesto opakovaně o doručování na tuto adresu žádal. Jak již ohledně zvolené elektronické adresy poznamenal Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku č. j. 1 As 104/2015 – 27, „[v]olba adresy, kombinující slova „obecný“ (krátce) a „zástupce“ (dlouze) ani nemůže mít jiný účel, než právě zkomplikování doručování zvolenému obecnému zmocněnci, z něž pak zastoupené osoby a jejich zástupci těží v řízeních ve správním soudnictví.“ Podobně jako u jiných případů použití elektronické adresy s diakritikou se i v nyní posuzovaném případě jedná o předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho zániku odpovědnosti za přestupek. Zástupce žalobce tudíž nemohl být v dobré víře, a proto jeho jednání nelze poskytnout soudní ochranu; k tomu srov. rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu – nejen opakovaně uváděný rozsudek č. j. 1 As 104/2015 – 27, ale i další, v nichž vystupoval stejný zástupce a jako elektronickou adresu pro doručování užil právě adresu: X; namátkou např. rozsudek ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2 As 27/2016 – 45 či rozsudek ze dne 20. 4. 2017, č. j. 1 As 258/2016 – 28. Pokud chtěl zástupce žalobce korektně elektronicky komunikovat se správním orgánem I. stupně, mohl tak učinit např. prostřednictvím adresy: X (se zaručeným elektronickým podpisem), za které podal nejen odpor, ale i odvolání a evidentně ji při úředním styku úspěšně používal.

V. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto zrušovacího rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 8. listopadu 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu